

Sygn. akt III AUa 305/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Beata Górską
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka SSA Jolanta Hawryszko (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2016 r. w Szczecinie

sprawy T. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 29 grudnia 2015 r. sygn. akt VI U 542/14

1. oddała apelację,
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz T. D. kwotę 135 zł (sto trzydzieści pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

SSA Barbara Białecka SSA Beata Górską SSA Jolanta Hawryszko

Sygn. akt III AUa 305/16

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją z 5 lutego 2014r., po rozpoznaniu wniosku z 20.12.2013 r. odmówił T. D. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej skutkami wypadku w drodze do pracy uzasadniając rozstrzygnięcie treścią orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS-u z 31 stycznia 2014 r. stwierdzającego, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

T. D. odwołała się od decyzji wnosząc o zmianę i przyznanie prawa do renty w związku z wypadkiem w drodze do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 29 grudnia 2015 r. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał T. D. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy od 1.01.2014 r. do dnia uprawomocnienia się wyroku, a następnie na okres dalszych sześciu miesięcy prawo do renty szkoleniowej.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że T. D., ur. (...), wykształcenie wyższe, magister pedagogiki, pracowała jako pedagog szkolny do 2002 r. Po wypadku w drodze do pracy korzystała z urlopu dla poratowania zdrowia do 25.05.2005 r. Następnie prowadziła działalność gospodarczą - sklep z biżuterią - do 30.07.2008 r. W dniu 18.11. 2002 r. T. D. została napadnięta przez ojca jednego z uczniów. Napastnik zadał ubezpieczonej wielokrotne uderzenia kamieniem w okolice twarzy i głowy. W okresie od 26.05.2005 do 31.12.2013 otrzymywała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy.

W dniu 16.01.2014 r. lekarz orzecznik ZUS uznał, że T. D. była częściowo niezdolna do pracy, do 31.01.2017 r. Po zgłoszeniu zarzutu wadliwości orzeczenia, komisja lekarska ZUS 31 stycznia 2016 r. wydała orzeczenie stwierdzające, że ubezpieczona nie była niezdolna do pracy.

Na dzień wydania zaskarżonej decyzji istniały podstawy do rozpoznania u ubezpieczonej: - zaburzeń depresyjno-lękowych, - przebytego urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu (po wypadku w drodze do pracy), - bólów głowy (w wywiadzie),

- zespołu (...) po przebytych 2-krotnym leczeniu ablacją; - zmian dyskopatycznych krążka międzykręgowego L4/L5 z dolegliwościami bólowymi w wywiadzie.

Z uwagi na powyższe schorzenia ubezpieczona, na datę orzekania przez Zakład, była niezdolna do pracy na stanowisku pedagoga. Jednocześnie z uwagi na wiek i rodzaj schorzeń celowe jest przekwalifikowanie zawodowe ubezpieczonej. Sprawność intelektualna mieści się w granicach normy. Nie występują oznaki mikrouszkodzeń w CUN, co wskazuje na emocjonalno-motywacyjne podłoże zauważalnych u niej deficytów w sprawności funkcji uzależnionych od sprawności pamięci świeżej oraz zdolności koncentracji uwagi. Ubezpieczona jest niezdolna do pracy z dziećmi i ich opiekunami, wobec czego nie może wykonywać zawodu pedagoga. Ubezpieczona po odbytych wcześniej przeszkoleniu mogłaby podjąć zatrudnienie jako ekonomistka, księgowka, kadrowa, pracownik administracji, sekretarka. Zdolna do pracy sprzedawcy, lecz jest to praca poniżej jej kwalifikacji.

Sąd okręgowy uwzględnił odwołanie. Wskazał, że zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009 r. Nr 167 poz. 1322 j.t ze zm.) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy. Stosownie zaś do treści art. 16 ust. 1 i 2 cytowanej ustawy stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu oraz jego związek z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową ustala lekarz orzecznik lub komisja lekarska. W przypadku ustalania prawa do świadczeń, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2 i 5-8, lekarz orzecznik lub komisja lekarska ustala również niezdolność do pracy oraz jej związek z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową, a także związek śmierci ubezpieczonego lub rencisty z takim wypadkiem lub chorobą. Przy ustalaniu stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (art. 12-13; t.j. Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zm.; dalej jako ustawa „rentowa”).

Sąd dał wiarę wydanym w sprawie opiniom biegłych sądowych specjalistów odnośnie rozpoznanych u ubezpieczonej schorzeń. Uznał, że kluczowe rozstrzygnięcie dla sprawy miała opinia biegłej z zakresu medycyny pracy. Na podstawie analizy dokumentacji medycznej oraz badania klinicznego ubezpieczonej, biegła ustaliła, że stan zdrowia T. D. na dzień wydania zaskarżonej decyzji czynił z niej osobę niezdolną do pracy w charakterze pedagoga. Biegła wskazała, że ubezpieczona była całkowicie niezdolna do pracy wymagającej bezpośredniego kontaktu z dziećmi, a przede wszystkim

z ich opiekunami. To wyklucza podjęcie pracy pedagoga w szkole, jak również w innych placówkach. Zdaniem biegłej wnioskodawczyni nie powinna mieć bezpośredniej konfrontacji z roszczeniowymi rodzicami i opiekunami dzieci, gdyż mogłoby to zaburzyć osiągnięte dobre funkcjonowanie psychiczne ubezpieczonej. Biegła zauważyła także, że ubezpieczona reprezentuje postawę wyuczonyj bezradności i tendencję do wycofywania się z aktywnego życia. Wskazując na powyższe, biegła uznała, że ubezpieczona powinna się przekwalifikować i zdobyć inny zawód na poziomie wykształcenia wyższego. W ocenie biegłej 49-letnia ubezpieczona, sprawnie funkcjonująca intelektualnie, po odpowiednim przeszkoleniu, mogłaby podjąć zatrudnienie jako ekonomistka, księgowa, kadrowa, pracownik administracji, czy sekretarka. W ocenie sądu okręgowego, na ustalenia sprawy nie mogła mieć decydującego wpływu opinia biegłej z zakresu psychiatrii, gdyż biegła oceniając zdolność powódki do pracy nie uwzględniła specyfiki zawodu pedagoga. Biegła z zakresu psychiatrii obserwowała u powódki reakcje wyuczonyj bezradności, tendencję wycofywania się z aktywnego życia, jednakże nie rozważyła jak wymienione cechy wpływają na zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych przez powódkę kwalifikacji. Dopiero biegła z zakresu medycyny pracy wskazała, że postawa wyuczonyj bezradności oraz tendencja do wycofywania się z aktywnego życia powodują całkowitą niezdolność powódki do pracy wymagającej bezpośredniego kontaktu z dziećmi, a przede wszystkim z ich opiekunami.

Sąd pierwszej instancji uznał, że ubezpieczona jest nadal częściowo niezdolna do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami w związku z wypadkiem w drodze do pracy. Jednocześnie zwrócił uwagę, że niezdolność do pracy dotychczasowej nie jest wystarczająca do nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, jeżeli wiek, poziom wykształcenia i predyspozycje psychofizyczne usprawiedliwiają rokowanie, że mimo upośledzenia organizmu możliwe jest podjęcie innej pracy w tym samym zawodzie albo po przekwalifikowaniu zawodowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z 29 czerwca 2005 r., I UK 299/04, OSNP 2006 nr 5-6, poz. 93). Zdaniem sądu pierwszej instancji taka sytuacja zaistniała w sprawie i sąd podzielił stanowisko biegłej sądowej zakresu medycyny pracy, że z uwagi na wiek, wykształcenie i predyspozycje ubezpieczonej możliwe i celowe jest przekwalifikowanie zawodowe, gdyż może wykonywać inne prace, niewymagające bliższych kontaktów z dziećmi i ich opiekunami. Sąd okręgowy wskazał, że stosownie do brzmienia art. 60 ust. 1 ustawy rentowej, osobie spełniającej warunki określone w art. 57, w stosunku do której orzeczono celowość przekwalifikowania zawodowego ze względu na niezdolność do pracy w dotychczasowym zawodzie, przysługuje renta szkoleniowa przez okres 6 miesięcy, z zastrzeżeniem ust. 2 i 4. Jednocześnie sąd okręgowy wziął pod uwagę cel renty szkoleniowej oraz, że podstawowy okres trwania renty szkoleniowej to jedynie 6 miesięcy, zatem przyznał prawo do renty szkoleniowej od uprawomocnienia się wyroku. Ponadto, w związku z tym, że w okresie od miesiąca złożenia wniosku o rentę do dnia uprawomocnienia się wyroku T. D. była niewątpliwie częściowo niezdolna do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy, poza przyznaniem prawa do renty szkoleniowej od dnia uprawomocnienia wyroku, zasadne było przyznanie ubezpieczonej prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy od 1 stycznia 2014 r. do dnia uprawomocnienia się wyroku.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych złożył apelację od wyroku zarzucając: 1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj.: - art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1242 ze zm.) przez ich niewłaściwe zastosowanie i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy, podczas gdy podstawą prawną wymienionego świadczenia jest art. 57 w związku z art. 57b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.); - art. 12, 13 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.) przez orzeczenie prawa do renty z uwagi na przyjęcie, że wnioskodawczyni spełnia kryteria wymagane przepisami prawa by móc zostać uznaną za częściowo niezdolną do pracy, co warunkowało przyznanie jej świadczenia od 1.01.2014 r. do dnia uprawomocnienia się wyroku;- art. 60 ust. 1 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że wnioskodawczyni spełnia kryteria wymagane przepisami prawa by móc zostać uznaną za niezdolną do pracy, w stosunku do której orzeczono celowość przekwalifikowania zawodowego ze względu na niezdolność do pracy w dotychczasowym zawodzie, co warunkowało przyznanie prawa do renty szkoleniowej na okres 6 m-cy od dnia uprawomocnienia się zaskarżonego wyroku, podczas gdy ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy w dotychczasowym zawodzie oraz nie jest wymagane przekwalifikowanie się do wykonywania prac biurowych, administracyjnych przez osoby z wyższym wykształceniem; 2. obrazę przepisów prawa procesowego tj.

art. 278 w związku z art. 233 k.p.c.: - przez przyjęcie, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy w charakterze pedagoga, na podstawie wadliwej opinii biegłej sądowej z zakresu medycyny pracy, podczas gdy pozostali biegli uznali w/w za zdolną do pracy, w tym do pracy w zawodzie pedagoga z uwagi na brak jakichkolwiek przeciwwskazań medycznych; - przez oparcie się o opinię biegłej z zakresu medycyny pracy, która stwierdza niezdolność do pracy w zawodzie pedagoga, podczas gdy niezdolność do pracy obejmuje całość kwalifikacji ubezpieczonej, a nie tylko najdłużej wykonywany zawód; - przez nieuzasadnione przyjęcie twierdzeń z opinii biegłej z zakresu medycyny pracy, że praca w zawodzie pedagoga jest równoznaczna z pracą z dziećmi oraz ich rodzicami, podczas gdy można ją wykonywać także jedynie w kontakcie z dorosłymi osobami; - przez nieuzasadnione przyjęcie wniosków z opinii biegłej z zakresu medycyny pracy, że ubezpieczona wymaga przekwalifikowania zawodowego, podczas gdy do pracy w biurze, administracji nie jest wymagane szczególne udokumentowanie umiejętności wykonywania tych prac przez osoby legitymujące się dyplomem studiów magisterskich. Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji, a nadto o zasądzenie od wnioskodawczyni na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd apelacyjny rozważył sprawę i uznał, że apelacja organu rentowego jest niezasadna.

Sąd okręgowy wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności sprawy, przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe oraz dokonał prawidłowych ustaleń, zgodnie ze swobodną oceną dowodów w myśl art. 233 § 1 k.p.c., a następnie wydał trafny, odpowiadający prawu wyrok. Sąd apelacyjny nie zgodził się z zarzutem apelacji naruszenia art. 233 k.p.c. i w całości podzielił zarówno ustalenia, ale też zasadniczo rozważania prawne sądu okręgowego. Niemniej Zakład Ubezpieczeń Społecznych słusznie wytknął sądowi pierwszej instancji nieprawidłowość w zakresie materialnoprawnej podstawy rozstrzygnięcia. W okolicznościach sprawy istotne było, że ubezpieczona uległa wypadkowi w drodze do pracy, nie wypadkowi przy pracy. Przepisy ustawy z 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009 r. Nr 167 poz. 1322 j.t ze zm.) zatem nie mogły stanowić podstawy prawnej roszczenia. W tej kwestii apelujący słusznie wskazał na przepisy art. 57 w związku z art. 57b ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.), które stanowią:

A rt. 57. 1. Renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1) jest niezdolny do pracy;

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

2. Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Art. 57a. Warunek określony w art. 57 ust. 1 pkt 2 nie jest wymagany od ubezpieczonego, którego niezdolność do pracy jest spowodowana wypadkiem w drodze do pracy lub z pracy.

Art. 57b. 1. Za wypadek w drodze do pracy lub z pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, które nastąpiło w drodze do lub z miejsca wykonywania zatrudnienia lub innej działalności stanowiącej tytuł ubezpieczenia rentowego, jeżeli droga ta była najkrótsza i nie została przerwana. Jednakże uważa się, że wypadek nastąpił w drodze do pracy lub z pracy, mimo że droga została przerwana jeżeli przerwa była życiowo uzasadniona i jej czas nie przekraczał granic potrzeby, a także wówczas, gdy droga, nie będąc drogą najkrótszą, była dla ubezpieczonego, ze względów komunikacyjnych, najdogodniejsza.

2. Za drogę do pracy lub z pracy uważa się oprócz drogi z domu do pracy lub z pracy do domu również drogę do miejsca lub z miejsca:

- 1) innego zatrudnienia lub innej działalności stanowiącej tytuł ubezpieczenia rentowego;
- 2) zwykłego wykonywania funkcji lub zadań zawodowych albo społecznych;
- 3) zwykłego spożywania posiłków;
- 4) odbywania nauki lub studiów.

3. Ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku w drodze do pracy lub z pracy dokonują w karcie wypadku w drodze do pracy lub z pracy pracodawcy w stosunku do ubezpieczonych, będących pracownikami, a w stosunku do pozostałych ubezpieczonych podmioty określone w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1242 i 1442).

4. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady, tryb uznawania zdarzenia za wypadek w drodze do pracy lub z pracy, sposób jego dokumentowania, wzór karty wypadku w drodze do pracy lub z pracy oraz termin jej sporządzania, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia jednolitości sposobu informowania o zaistnieniu wypadku.

W ocenie sądu apelacyjnego, niezależnie jednak od przyjętej podstawy prawnej świadczenia kwestia zasadnicza dla rozstrzygnięcia sprawy sprowadzała się do oceny niezdolności do pracy zgodnej z kwalifikacjami. W tym zakresie ustalenia oraz wnioski sądu okręgowego były prawidłowe i w pełni przekonujące. Zgodnie z art. 12 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest przy tym osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Sąd okręgowy na podstawie opinii biegłych ustalił, że ubezpieczona T. D. w dacie spornej decyzji była nadal niezdolna do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami w związku z wypadkiem w drodze do pracy. Trafnie przy tym sąd okręgowy przypisał priorytetowe znaczenie opinii biegłej z zakresu medycyny pracy. Biegła przekonująco wyjaśniła, dlaczego uznała dalszą niezdolność do pracy w charakterze pedagoga. Przekonała sąd dlaczego na etapie wydawania decyzji należało zawęzić kwalifikacje ubezpieczonej do pracy pedagoga szkolnego. Biegła jednoznacznie wskazała, że możliwość podjęcia pracy pedagogicznej, ale już bez udziału dzieci i ich opiekunów nastąpi po określonym czasie potrzebnym ubezpieczonej na przekwalifikowanie. Sąd rozumie to nie tylko jako przekwalifikowanie w sensie zdobycia nowego zawodu, ale też jako nabycie swoistych wewnętrznych predyspozycji, które umożliwią ubezpieczonej szeroko rozumiany kontakt ze środowiskiem zewnętrznym. Formuła zdobycia tych umiejętności pozostawiona jest uznaniu ubezpieczonej i najpewniej powinna sprowadzać się do specjalistycznych metod terapeutycznych. Ubezpieczona ma jednak postawione zadanie przekwalifikowania swojego zachowania i po upływie okresu renty szkoleniowej będzie musiała się liczyć z koniecznością powrotu na rynek pracy.

W ocenie sądu apelacyjnego oczywiście nie miał racji ZUS wywodząc, że ubezpieczona mogła podjąć inną pracę nie wymagającą szczególnych kwalifikacji. Ocena prawna tego zagadnienia jest w orzecznictwie utrwalona od wielu lat, przedstawił tę ocenę sąd okręgowy i sąd apelacyjny w pełni aprobuje to stanowisko prawne. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 15.09.2006 r., I UK 103/06, OSNP 2007/17-18/261 (LEX nr 303877): ubezpieczony może być uznany za częściowo niezdolnego do pracy, gdy zachował zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (np. wymagającej niższych albo niewymagającej żadnych kwalifikacji), lecz jednocześnie utracił w znacznym stopniu zdolność do wykonywania pracy, do której posiada kwalifikacje.

Sąd apelacyjny, mając zatem na uwadze wnioski wynikające z oceny zgromadzonych dowodów uznał, że T. D. zgodnie z art. 12 ust. 1 i ust. 3 ustawy rentowej, w dacie ustalania dalszego prawa do renty w związku z wypadkiem w

drodze do pracy była nadal niezdolna do pracy zgodnej kwalifikacjami zawodowymi. Zasadnie zatem orzeczono o prawie do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Jednak, wobec stwierdzenia celowości przekwalifikowania zawodowego, sąd pierwszej instancji słusznie przyznał ubezpieczonej prawo do renty szkoleniowej na okres 6 miesięcy. Przy tym prawidłowo miał na względzie cel tego świadczenia. Sąd apelacyjny w tej kwestii podziela wyrażony w orzecznictwie oraz doktrynie prawa pogląd, że w przypadku orzekania o przyznaniu prawa do renty szkoleniowej w toku postępowania sądowego po złożeniu odwołania do sądu od decyzji odmownej w przedmiocie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, przyznanie renty szkoleniowej powinno nastąpić od dnia wydania wyroku.

Mając na względzie przedstawioną ocenę prawną, sąd apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację organu rentowego. O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. i w związku z art. 108 § 1 k.p.c.

SSA Barbara Białecka SSA Beata Górka SSA Jolanta Hawryszko